

QUARESMA AMB SANT PAU: "APASSIONAT PEL CRIST"

5. APÒSTOL I ENVIAT: «SÓC APÒSTOL DE JESUCRIST PER VOLER DE DÉU»

Apòstol per vocació

L'activitat evangelitzadora de Pau arrenca del seu encontre amb Crist ressuscitat. Igual que als Dotze, Jesús l'ha cridat pel seu nom, ha irromput en la seva vida i Pau queda captivat per ell. Però l'experiència de Damasc és fonamentalment una crida interior, una «il·luminació» o «revelació» que a Pau li ha fet veure Jesús i l'ha conegut com a Senyor i Fill de Déu. Pau és conscient que no és apòstol per voluntat pròpia, sinó «per voluntat de Déu». Se sap "servent de Jesucrist, **apòstol per vocació**" (Rom 1,1). Encara que es reconeix indigne de considerar-se apòstol per haver perseguit l'Església de Déu, es presentarà com a testimoni de un Crist viu i gloriós que ha transformat la seva existència, l'ha vist cara a cara i com un espill reflectirà la seva glòria en el seu rostre i amb tota la seva vida.

Apòstol per voler de Déu

"Apòstol per voler de Déu" fa referència a la iniciativa divina de tota vocació. El fet d'haver estat cridat «per la gràcia» no resta força a la vocació de Pau, tot el contrari. I no deixarà de meravellar-se i admirar-se al llarg de tota la seva vida del fet d'haver estat cridat, precisament ell, tan contrari a les seves conviccions i la seva conducta passada: «*a mi, que abans vaig ser un blasfem, un perseguidor i un insolent*» (1Tim. 1,13). Sent que pertany total i incondicionalment a Jesucrist i que és apòstol, cridat i escollit directament per Jesús. "**Per voler de Déu sóc el que sóc**, i la gràcia de Déu no ha estat estèril en mi" (1 Co 15, 10). Precisament en aquest do gratuït de Déu, i en el ser de Crist, hi posarà tota la seva confiança missionera. Tota la seva predicació sobre la gràcia brollarà d'aquesta experiència: «*Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors i, entre els pecadors, jo sóc el primer*; Però, Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar, primerament en mi, tota la grandesa de la seua paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna.» (1Tim. 1,15-16).

Apòstol i enviat

"Apòstol" significa enviat, manat, portador d'un missatge. L'encontre de Pau amb Crist, la seva crida a ser apòstol i a anunciar l'Evangelí van inseparablement units. L'apòstol ha d'actuar sempre com a representant de qui l'envia.

Evangelitzar és portar als homes l'anunci joios de la Bona notícia: Crist enviat pel Pare per a la salvació del món.

Pau es defineix si mateix com **apòstol de Jesucrist** i totalment al seu servei, al marge de qualsevol interès personal. Com apòstol està cridat a lliurar-se a l'**anunci de l'Evangelí** i a l'edificació de comunitats cristianes vives, cridades també a **donar testimoni** del Senyor ressuscitat.

La condició d'apòstol i enviat el compromet tota la seva existència. Com a col·laborador de Déu Pau entén que ha de ser un instrument dòcil al servei de Jesucrist, i cridat a córrer la mateixa sort que el missatge que anuncia, que pot ser rebut amb rebuig i incomprensió, amb sofriments i contrarietats, però amb l'alegria permanent de saber-se portador de la benedicció de Déu i de la gràcia de l'Evangelí.

Apòstol dels pobles

L'experiència joiosa produïda per l'encontre amb Crist li fa suscitar un impuls incontenible a transmetre aquest goig a tothom: «**...perquè jo l'anunciés entre els gentils**» (Gal, 1,16), és a dir, a aquells que els jueus consideraven per definició «pecadors» ja que sense ser coneixedors de la Llei molt menys podien complir-la. Pau entén que igual que ell ha sentit la misericòrdia infinita de Déu, la salvació s'ofereix de manera igualment gratuïta i immerescuda a tothom, sigui qui sigui, doncs Crist va morir per tots.

La característica de l'ensenyament de Pau és la **universalitat**. La tradició cristiana coneix sant Pau com «l'Apòstol». La seva única obsessió serà portar l'Evangelí i el nom de Crist allí on encara no és conegut. A poc a poc s'aniran escurçant distàncies, fronteres i dificultats i l'Evangelí anirà estenent-se de la mà

de Pau per tot l'immens Imperi romà com un foc incontenible. Amb tota justícia es considera **“mestre i doctor de totes les gents”**, ja que el seu apostolat s'estengués a tots els pobles. Ell és el Mestre per excel·lència doncs, com Crist, començà actuant i després ensenyant.

Les virtuts de «l'Apòstol»

Una de les virtuts destacades en Pau es la **humilitat**. Tot i sabent-se poc dotat per a l'eloqüència canvia la seva temible espasa per la paraula de Déu, suportant alegrement tota classe d'ofenses i humiliacions. La seva virtut més cèlebre és la **caritat**, ja que la seva **vivència de la veritat** de Déu el mou a escriure en la seva Carta als Corintis el més formós Himne a la Caritat.

Pau és l'apòstol **orant**, en comunió íntima amb Crist. Per ell l'oració era el mitjà més eficaç per a l'apostolat. **Imitador de Crist**, el va tenir sempre com a centre del seu pensament. Es un autèntic apòstol, **equilibrat** per la seva completa unió de **vida contemplativa i activa**. També va desenvolupar la virtut de la **prudència**, doncs ningú propagà el cristianisme tan intel·ligentment como ell; del **zel apostòlic**, que és l'amor ardent, el seu compromís personal a l'anunciar l'Evangeli totalment lliurat a Crist, sense témer perills, dificultats ni persecucions. La seva disponibilitat per anunciar Crist i per a morir per Ell, amb un amor afectiu i efectiu (en sacrifici).

UNA LLUM EN EL NOSTRE CAMÍ QUARESIMAL

Igual que a sant Pau, la nostra condició de cristians i redimits ens fa servents de Jesucrist. Som de Crist i hem de viure i morir per ell. Nosaltres també hem de sentir-nos apòstols i enviats per a anunciar la misericòrdia de Déu al món. Les reflexions del Papa sobre les característiques d'un apòstol i sobre la missió de l'Església a l'era de la globalització poden ajudar-nos a orientar la nostra dimensió de cristians compromesos, d'apòstols de Crist en la nostra societat:

*“Què és, per tant, segons la concepció de sant Pau, allò que converteix a ell i a als altres en apòstols? La primera és **“haver vist al Senyor”**, és a dir, haver tingut amb ell un encontre decisiu per a la pròpia vida. Dirà que fou cridat, gairebé seleccionat, per voler de Déu amb la revelació del seu Fill amb vistes a l'alegre anunci als pagans. En definitiva, és el Senyor el qui constitueix algú en apòstol, no la pròpia presumpció.*

*La segona característica es **“haver estat enviat”**. En conseqüència, ha d'actuar com a encarregat i representant de qui l'ha enviat. Per això sant Pau es defineix **“apòstol de Jesucrist”**, totalment posat al seu servei. S'ha rebut una missió que complir en el seu nom, posant absolutament en segon pla qualsevol interès personal.*

*El tercer requisit és l'exercici de l'**“anunci de l'Evangeli”**, amb la conseqüent fundació d'Esglésies. Per tant, el títol d'“apòstol” no és i no pot ser honorífic; compromet concreta i dramàticament tota l'existència de la persona que el porta.”*

*“Guiat per l'Esperit Sant, sant Pau va prodigar-se sense reserves per a que s'anunciés a tots, sense distinció de nacionalitat ni de cultura, l'Evangeli. La seva vida i la seva predicació estigueren totalment orientades a fer que Jesús fos conegut i estimat per tots, perquè en ell tots els pobles estan cridats a convertir-se en un sol poble. En aquest sentit, sant Pau, **‘emigrant per vocació’**, constitueix un punt de referència significatiu també per als qui es troben implicats en el moviment migratori contemporani.*

També en l'actualitat, en l'era de la globalització, aquesta és la missió de l'Església i de tots els batejats, una missió que amb atenta sol·licitud pastoral es dirigeix també al variat univers dels emigrants. Que el seu exemple ens serveixi d'estímul també a nosaltres per a que siguem solidaris amb aquests germans i germanes nostres, i promoguem, en totes les parts del món i amb tots els mitjans possibles, la convivència pacífica entre les diverses ètnies, cultures i religions”.

(Benet XVI)